

Sygn. akt I CSK 613/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego tj. art. 442¹ § 1 k.c. zdanie drugie, art. 117 § 1 k.c. w związku z art. 5 k.c. oraz art. 417² k.c. i rozbieżności pomiędzy zaskarżonym wyrokiem i orzecznictwem Sądu Najwyższego w tym zakresie. Ponadto, zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok rażąco narusza prawo i jest niesprawiedliwy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący twierdzi, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), powinien wykazać, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciążała również obowiązkiem przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości

interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/06 nie publ.).

Skarga kasacyjna nie spełnia powyższych wymogów, skarżący nie wykazał faktycznych rozbieżności w wykładni wskazanych przepisów.

Dziesięcioletni okres przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 1 zdanie drugie k.c. liczony od dnia wyrządzenia szkody, bez względu na wiedzę poszkodowanego, uzasadniany jest ochroną osoby zobowiązanej do naprawienia szkody oraz trudnościami dowodowymi, jakie powstają po upływie długiego okresu od wyrządzenia szkody. Okres ten biegnie bez względu na to, czy szkoda ujawniła się i czy poszkodowany zdaje sobie sprawę z uszczerbku. Nieudana jest więc próba zbudowania wątpliwości, czy w sprawie w miejsce ogólnego trzyletniego terminu przedawnienia z art. 442¹ § 1 k.c., można rozważać zastosowanie terminu dziesięcioletniego, skoro powód wiąże swoje roszczenie ze zdarzeniem, które wystąpiło w dniu 15 października 2005 r. i w sprawie bezspornym było, że skarżący od początku wiedział o wyrządzonej szkodzie oraz o osobie zobowiązanej do jej naprawienia.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Ograniczył się do wskazania, że zaskarżony wyrok jest niesprawiedliwy rażąco narusza prawo, nie przedstawił jednak, poza własną oceną rozstrzygnięcia, argumentacji świadczącej o występowaniu w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie od Skarbu Państwa wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym został oddalony z uwagi na to, że do akt sprawy złożono dokument pełnomocnictwa, z którego wynika, że pełnomocnik ten jest pełnomocnikiem z wyboru ustanowionym do wniesienia skargi kasacyjnej (k. 350).